

חדר

חובה לראות:

תל-אביב: מוכח ירח, מלאכים בשמי ברלין, דאן דה פלורט, הקיסר האחרון, המבצר הנסתר, עיניים שחורות, להתראות ילדים, קן הקוקיה.

ירושלים: הקיסר האחרון, עיניים שחורות, מוכח ירח, להתראות ילדים.

חיפה: הקיסר האחרון, מוכח ירח.

תל-אביב

*** המבצר הנסתר (לב, יפאן) — פנינה בת 30 שנה, שהיתה מקורה-שראה לסלח חמת הכוכבים של ג'ורג' לוקאס. מצביא מוכס נעזר בשני איכרים תאוריכצו, כדי להחזיר בשלום נטיה לביתה דרך שטח-אוייב. אקירה קור-ראסוה במיטבו והפעם — כקומדיה.

*** הקיסר האחרון (נח, מוצג גם ברבינת בחיפה ובארון בירושלים) — מי שרוצה

בימאי ברטולוצ'י ושחקן ג'ון לון
הקיסר האחרון — 9 אוסקרים

לברוק מרדע קיבל הסרט הזה את תישעת האוסקרים (כל הפרסים שלהם היה מועמד!) מוזמן לסיפור על הקיסר האחרון של סין דרך עיניו של ברנארדו ברטולוצ'י.

*** מלאכים בשמי ברלין (לב, נרסניה צרפת) — וים וגדרס ואגדתו על מלאכים מובטלים, שאחד מהם רוצה להפוך לבשר ודם. הישגים צילומיים נפלאים של האשף הצרפתי אנרי אלקאן.

*** עיניים שחורות (מוסיאון תל-אביב, איטליה, אורנע ירושלים) — מארצ'לו מאסטרויאני כמעט קיבל את האוסקר על הופעתו המרנינה בסרט הזה כסיפור-אהבה צ'כובי מבויים בידיו המעודנות של ניקיטה מיכאלקוב.

*** מוכח ירח (אורלי, ארצות-הברית, מוצג גם בכפיד בירושלים וברון חיפה) — זוכת האוסקר שר, היפה והמחוננת, כאלמנה איטלקית, המתאהבת בהשפעת הירח באחי ארושה ניקולאס קייג'. זוכה אחרת, המצטיינת כאן כתפקיד אמה של שר, היא אולימפיה רוקאקיס, שחקנית-איטלית רון מעולה, שקיבלה על תפקיד זה את אוסקר שחקנית-המישנה. אוסקר נוסף ניתן גם לתסריט של ג'ון פטריק שאנלי.

*** להתראות ילדים (צפון, צרפת, מוצג גם בחיאפרון ירושלים) — המפסיד של האוסקר בקטגוריית הסרט הזר. למרות הכל זהו סרט עדין ויפה מאין כמותו על זיכרונותיו המינותיים של הבימאי לואי מאל מילדותו, כש הגסטאפו נכנס לכיתתו במינור קאתולי הוציא משם ארבעה ילדים יהודים שלא חזרו יותר.

הנרי פונדה וברברה סטנוויק: וגם הסוס

קלמנית מדומלמת השייכת לחבורת-דמאים מיקצועית. כאשר מגלה שזמר ראשו את התרמיית חוזר היורש לביתו. אבל נחשית כמו ג'יין (ברברה סטנוויק, שגם היא צעירה, סכסית ומקסימה ביותר) לא תוותר והיא מופיעה בגילגול חדש של ליידי איב, גברת מן היבשת הישנה. הסרט מוזמן כמה מהרועים המצחיקים והחריפים שנראו מעולם על הבד. שורת שחקני-המישנה היא בעלת קשת מישהקית מדהימה — מצ'ארלס קוברן, יוג'ין פאלט וויליאם דמארסט ועד הסוס התוחב את ראשו בין שני האוהבים.

מייקל דאגלאס וצ'ארלי שיין: החיה והתמים

בזירה אחת, לשמש כעד-מדינה נגד המיליונר המושחת. נכון, קצת מסובך, מסורבל, אבל העיקר הוא שהכנות והיורש הארציים, הטמונים באומה האמריקנית מקידמת דגן, מנצחים. מיותר לציין שמי שאינו מתמצא בריו הבורסה לא ימצא עניין רב בז'רגון המיקצועי שעל המסך ויאלץ להתנחם בפסיכולוגיה בנרש, שאותה מסמק לנו סטון ובדרייל האנה, שאותה הצליח לכער באופן לא מובן לחלוטין. מישהק אין מה להפס מה. צ'ארלי שיין עדיין נבון ומבולבל כמו בכלאטון. מייקל דאגלאס הרשע מנסה כל הזמן, ללא הצלחה, להיות מרושע. אך לשווא.

תרזה ראסל ומייקל אמיל: מונרו ואיינשטיין

אחרת. הפרומסור רוצה לברוח מאשמת הפצצה שהמיצא, השחקנית רוצה לברוח מתדמית המצחיקות החז-מימדית שהצמידו לה, הבעל רוצה להשיב אליו את אשתו והסנטור רוצה את ניירותיו ועדויותיו של הפרומסור. המיפגשים מעניינים ויש בהם ניסיון לסמל תקופה, אבל ת" בעיית העיקרית היא שקשה לעקוב אחרי דיאלוגים של סטריאוטיפים שאינם בשר ודם בעלי חיים חופשיים משלהם.

נשיקת אשת הנחש

ליידי איב (מריה, תל-אביב, ארצות-הברית) — עד למסטיבל חיפה 1987 היה פרסטון סטרו'ס הצלע הע"לומה בסריו הגאונים ארנסט לרביט-פר'פרסטון סטרו'ס-פראנק קאמרה. מתוך 11 הסרטים שביים הגאון' תסריטאי-מחזאי-בימאי זה, הוצגו בחיפה שמונה וסרט זה — התשיעי — הוא בלי ספק אחד הפנינים שבכיתרו של סטרו'ס, שבאורח מוזר הצטמצמו שנות הזוהר שלו לעשור שבין 40-50, כשפאר היצירה הקולנועית שביים נידקם בין השנים 40-45.

ליידי איב נולדה ב-1941 ומאז לא הזדקנה אפילו בלילה אחד. העותק החדש שהגיע לישראל הוא בחיר ובאיכות מעולה — ורק מדגיש את מיקסמו של סטרו'ס, לא רק ביכולת המילולית שלו — דיאלוגים חריפים ופנינים וסאטירה בוסה ומתוחכמת — כי אם גם בכישרונו לעצב תמונה ולבטא בתנועה חזותית את מה שאפשר לחשוך במילים. מבחינה זו גדולה ליידי איב ממוצחיקונים אחרים שגולדו בכל התקופות ואם רוצים להשוותה לפנינה אחרת די לפנות לחנות שמעבר למינה.

גם ליידי איב הוא סיפור-אהבה בין תמים למטוכחת, ודי בשם כדי להבין זאת. הנרי פונדה (צעיר ומקסים) הוא ג'יימס פייק, יורש מיליונים, המתמסד להקך נחשים בג'ונגל של האמזונס. בדרכו הביתה עם הנחשית אמה (הנוקקת לדיאטה של ארבעה זבובים, ביצת יונה וצ'וק אחד), הוא מוגש את הנחש האמיתי, ג'יין (ביאה לטרון החוזר מן ה'ונגל), שאינה אלא

הם יורים גם במניות

וול סטריט (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — אוליבר סטון הוא אחד הגאונים התורנים של הוליווד. אחרי שקצר את שדה האוסקרים עם פלאר-טון הוא ממשיך במסורת האלהת הרוח האמריקנית האמיתית. וול סטריט, סירטו החדש, אמנם ממוקם בג'ונגל הפרוע של הבורסה הניו-יורקית, במקום בערבות ויאט-נאם, אבל המס'טנות החירויות לעולם נשארת.

בחור צעיר ונמרץ מאוד, ועוד יותר שאפתן, בשם באד פוקס (צ'ארלי שיין) עובד כבורקר בחברה גדולה ונאלץ לסבול השמלות מדי יום ביומו, כשהוא מנסה לקדם מניות אצל אילי-ההון הגדולים. חלומו הוא להפוך ביום אחד לנאון מינסטי, כמו האליל המרטי שלו, כריש בשם גורדן גקו (מייקל דאגלאס, סמוק הפנים, שכבר הוכיח השנה בחיור טרלי כמה קשה להיות גבר בעולמנו חסר הרחמים). שיין-פוקס מנסה לפרוץ את חומת המזכירות האופפת תמיד את גקו ולבסוף, בכוח העקשנות, מצליח. שם הוא לומד שאם רוצים להצליח, צריך לרמות.

החידודיות המוסרית שלו מתגלגלת מאלוה, וכמו כדור-שלג נאספים להם החסאים בדרך אל המיסנה. הוא מצליח לעצור רק כאשר מותכנן גקו להקריב את החברה של אביו (מרטיין שיין, אביו האמיתי) על מזבח המניות והפיננסים הזורמים. המציאות טופחת סוף-סוף על פגיו של פוקס הנאיבי ואחרי שהוא מנסה לסדר את מיטיבו בעזרת יריב ישן שלו, כריש אחר בגילומו של טרנס סטמפ, מסגיר אותו גקו לשליטנות, המותירים לו רק

מיפגשים מן הסוג השולי

עניין שולי ותכלת, תל-אביב, ברי-טניה) — מתזה הופך לסרט וצלם חריף לביתאני. המחזאי טרי ג'והנסון הפך בעצמו מחזה מפרי עטו לסרט, אך לא ידע לוותר על מה שאולי טוב לסבלנותו של צופה-התי-אטרון, אבל אינו מרתק דיו את שדה-הקולנוע.

הצלם, ניקולאס רג — שבה הפליא לצלם בעבר את פרנתיט 451, סרט המדע הבדיוני המרתק של פרינסטון טריפו ואת חרחק מן הזמון הסוער — עבר לבימאי ונעשה זאת בהמבט, סרט על המיסתורין שנאחזרי המוות. אך למרבה המלא, דווקא רג, שהיה צלם והוא מודע הישב לחשיבותה של התמונה בקולנוע, הפך לבימאי לא מרתק.

הבעיית הגדולה של הסרט היא המלל הרב שבו וכובד-הידי של רג.

זהו מיפגש דימוני הנערך בבית-מלון אמריקאי בין פרופסור (המרמו) לאלברט איינשטיין ומגלם אותו מייקל אמיל-ג'ולום, אחיו של הבימאי הנרי ג'ולום, שחקנית (הרונות) בבירור לדמור-תה של מרילין מונרו ומגולמת על-ידי תרזה ראסל, אשתו של הבימאי רג, סנאטור (שנועד להיות מקרקארת) ומעצב אותו טוני קרטיס) וספורטאי (האמור להיות ג'ו דמאג'יו, בעלה הנעי-חי של מונרו ומי שעד היום מננה חודדים על קיברה ואותו מגלם גארי באטי).

המיפגש נערך בשעה שבבית-המלון מורצת שרימה, באמצע הלילה, וכל אחד מן הארבעה מגיב אחרת ורואה את האירוע